

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2022. július 14.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – A 2. cikk (4) bekezdése – A cselekmény kettős büntethetőségének feltétele – A 4. cikk 1. pontja – Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető oka – A végrehajtó igazságügyi hatóság általi vizsgálat – A végrehajtó tagállam joga szerint részben bűncselekménynek minősülő cselekmények – Az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikkének (3) bekezdése – A bűncselekmények és büntetések arányosságának elve”

A C-168/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) a Bírósághoz 2021. március 16-án érkezett, 2021. január 26-i határozatával terjesztett elő a

KL

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló,

a **Procureur général près la cour d’appel d’Angers**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök (előadó), N. Jääskinen, M. Safjan, N. Piçarra és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: A. Rantos,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. január 20-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- KL képviselőiben A. Barletta avvocato, C. Glon és P. Mathonnet ügyvédek,
- a francia kormány képviselőiben A. Daniel és A. L. Desjonquères, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: W. Ferrante avvocato dello Stato,
  - az Európai Bizottság képviseletében A. Azéma és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2022. március 31-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 2. cikke (4) bekezdésének és 4. cikke 1. pontjának, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (továbbiakban: Charta) 49. cikke (3) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az olasz igazságügyi hatóságok által KL-lel szemben a 2001-ben Genovában (Olaszország) csoportosan elkövetett fegyveres rablás, rombolás és fosztogatás, fegyverviselés és gépjárművek felgyújtása miatt kiszabott tizenkét év hat hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs Franciaországban történő végrehajtása keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2002/584 kerethatározat (6) és (12) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.

[...]

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat és összhangban van az [EUMSZ 6. cikkben] elismert és a [Chartában], különösen annak VI. fejezetében [helyesen: VI. címében] kifejezésre juttatott alapelvekkkel. [...]
- 4 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

- 5 Az említett kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs alkalmazási köre” című 2. cikke az (1), (2) és (4) bekezdésében a következőket írja elő:

„(1) Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.

(2) E kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor az alábbi bűncselekmények esetében, ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

[...]

(4) A (2) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében az átadás feltételül szabható, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották a végrehajtó tagállam joga szerint – tényállási elemektől és minősítésüktől függetlenül – bűncselekménynek minősüljenek.”

- 6 Ugyanezen kerethatározat 3., 4. és 4a. cikke felsorolja az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának kötelező és mérlegelhető okait. Közelebbről, a 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke az 1. pontjában a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha a 2. cikk (4) bekezdésében említett esetek egyikében az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekmény; [...].”

- 7 A 2002/584 kerethatározat 5. cikke a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákról rendelkezik.

A francia jog

- 8 A büntetőeljárásról szóló törvénykönyv 695–23. cikke a következőket írja elő:

„Az európai elfogatóparancs végrehajtását akkor is meg kell tagadni, ha az említett elfogatóparancs tárgyát képező cselekmény a francia jog értelmében nem bűncselekmény.

Az első bekezdéstől eltérve, az európai elfogatóparancsot a felrótt cselekmények kettős büntethetőségének ellenőrzése nélkül kell végrehajtani, amennyiben az érintett cselekmények a kibocsátó tagállam joga szerint három év vagy azt meghaladó időtartamú

szabadságvesztés-büntetéssel vagy hasonló időtartamú szabadságelvonással járó intézkedéssel büntetendők, és a 694–32. cikkben meghatározott valamelyik bűncselekmény-kategóriába tartoznak.

Amennyiben az előző bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni, a tényállás jogi minősítése és a kiszabandó büntetés meghatározása a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságának kizárólagos hatáskörébe tartozik. [...]

Az olasz jog

- 9 A codice penale (büntető törvénykönyv) 419. cikkének az alapügy tényállására alkalmazandó változata a következőképpen rendelkezik:

„A 285. cikkben meghatározott eseteken kívül rombolási és fosztogatási cselekményeket elkövető személy nyolctól tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A büntetést súlyosítani kell, ha a bűncselekményt fegyverekre, lőszerre vagy élelmiszerekre követik el, azok értékesítési vagy raktározási helyén.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 10 2016. június 6-án az olasz igazságügyi hatóságok európai elfogatóparancsot bocsátottak ki KL-el szemben a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság, Olaszország) által a 2009. október 9-i ítéletben kiszabott, tizenkét év hat hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, amely ítélet 2012. július 13-án végrehajthatóvá vált, miután a Corte suprema di cassazione (semmitőszék, Olaszország) ugyanezen a napon elutasította KL fellebbezését.
- 11 Ez a büntetés a következő négy bűncselekmény miatt kiszabott négy büntetés halmazati büntetésének felel meg: az első az egy év szabadságvesztéssel büntetett, csoportosan elkövetett fegyveres rablás, a második a tíz év szabadságvesztéssel büntetett rombolás és fosztogatás, a harmadik a kilenc hónap szabadságvesztéssel büntetett fegyverviselés, míg a negyedik a gépjárművek felgyújtása, amelyet kilenc hónap szabadságvesztéssel büntettek.
- 12 Ami közelebbről a „rombolás és fosztogatás” bűncselekményt illeti, az európai elfogatóparancs a következőképpen ismertette e bűncselekmény elkövetésének körülményeit:
- „[KL] ötnél több személlyel együttesen részt vett a G8 csúcstalálkozóval szembeni tiltakozásokon, és rombolási és fosztogatási cselekményeket követett el, a hely és az idő szempontjából olyan körülmények között, amelyek között fennállt a közrend objektív veszélyeztetése; több ízben megrongálta az épített környezetet és a köztulajdont, olyan károkat okozva, amelyek bár nem határozhatók meg pontosan, de legalább százmillió líra nagyságrendűek; károkozást, fosztogatást, tűz révén történő rongálást követett el hitelintézetek, gépjárművek és más üzletek tekintetében, azzal a súlyosító körülménnyel, hogy jelentős vagyoni kárt okozott az érintett személyeknek”.
- 13 A Bíróság rendelkezésére bocsátott információk szerint a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) 2009. október 9-i ítéletéből kitűnik, hogy a büntető törvénykönyv 419. cikkében szabályozott „rombolás és fosztogatás” bűncselekményi minősítés alatt hét, egységes bűncselekményként elbírált cselekményt róttak fel KL-nek, mégpedig az épített környezet és a köztulajdon megrongálását, egy építési terület megrongálását és kifosztását, a Credito Italiano SpA helyiségeinek teljes megsemmisítését, egy Fiat Uno típusú gépjármű

felgyújtásával annak teljes megsemmisítését, a Banca Carige SpA helyiségeinek felgyújtásával azok teljes megsemmisítését, egy Fiat Brava típusú gépjármű felgyújtásával annak teljes megsemmisítését, valamint egy szupermarket teljes megsemmisítését és kifosztását.

- 14 KL nem egyezett bele a jelen ítélet 10. pontjában említett európai elfogatóparancs végrehajtása céljából történő átadásába.
- 15 A 2019. augusztus 23-i ítéletével a cour d'appel de Rennes (rennes-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa kiegészítő információkat kért, ami többek között a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) 2009. október 9-i ítéletének, valamint a Corte suprema di cassazione (semmtőszék) 2012. július 13-i, a jelen ítélet 10. pontjában említett ítéletének a benyújtására irányult.
- 16 A 2019. november 15-i ítéletével a cour d'appel de Rennes (rennes-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa eljárásjogi okokból megtagadta KL átadását. A Cour de cassation (semmtőszék, Franciaország) hatályon kívül helyezte ezt az ítéletet, és az ügyet visszautalta a cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) elé.
- 17 A 2020. november 4-i ítéletével a cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa egyrészt megtagadta KL-nek az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából az olasz igazságügyi hatóságoknak történő átadását, mivel azt a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bűncselekmény miatt kiszabott tízéves szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, másrészt pedig kiegészítő információkat kért annak érdekében, hogy az olasz igazságügyi hatóságok jelezzék, kívánják-e az ezen elfogatóparancsban szereplő három másik bűncselekmény miatt kiszabott két év hat hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtását Franciaországban.
- 18 A cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság) mellett működő főügyész és KL ezzel az ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Cour de cassationhoz (semmtőszék), a kérdést előterjesztő bírósághoz.
- 19 E bíróság úgy véli, hogy az előtte folyamatban lévő ügy a cselekmény kettős büntethetőségére vonatkozó, a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdésében és 4. cikkének 1. pontjában előírt feltétel értelmezésével kapcsolatos kérdéseket vet fel (a továbbiakban: a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele).
- 20 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy KL olasz igazságügyi hatóságok részére történő, a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősülő bűncselekmény miatt kiszabott tízéves szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából való átadásának megtagadása érdekében a cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa megállapította azt, hogy az e bűncselekményt megvalósító cselekmények közül kettő, nevezetesen egyrészt a Credito Italiano helyiségeinek megrongálása, másrészt egy Fiat Brava típusú gépjármű felgyújtásával annak megrongálása Franciaországban nem minősülhet bűncselekménynek. E vizsgálati tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy mivel a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) és a Corte suprema di cassazione (semmtőszék) kifejezte „egyértelmű szándékát” arra vonatkozóan, hogy e hét üldözendő tényállást egymástól elválaszthatatlan egységként „rombolásnak és fosztogatásnak” minősülő bűncselekményként vizsgálják, a cselekmény kettős büntethetősége feltételének alkalmazása ezen egymástól elválaszthatatlan cselekmények összességének figyelmen kívül hagyását követeli meg.

- 21 Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy a Bíróságnak a 2017. január 11-i Grundza ítéletből (C-289/15, EU:C:2017:4) eredő ítélkezési gyakorlata fényében a cselekmény kettős büntethetősége feltételének értékelése során a végrehajtó igazságügyi hatóság feladata annak vizsgálata, hogy a szóban forgó bűncselekménynek a kibocsátó tagállam illetékes hatósága által hozott ítéletben tükröződő tényállási elemei mint olyanok a végrehajtó tagállamban is büntetőjogi szankciót vonnának-e maguk után, ha ezen állam területén követnék el azokat. Nem kell, hogy a kibocsátó, illetve a végrehajtó tagállam joga szerinti e bűncselekmény tényállási elemei, vagy pedig az említett bűncselekménynek az érintett nemzeti jogok szerinti megnevezése vagy minősítése pontosan egyezzen.
- 22 Az említett bíróság szerint ezen ítélkezési gyakorlat, jóllehet azt a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.) értelmezése során alakította ki a Bíróság, – a két kerethatározatban foglalt, a cselekmény kettős büntethetőségére vonatkozó rendelkezések hasonlósága folytán – átültethetőnek tűnik a kettős büntethetőség vizsgálatára irányadó feltételekre az európai elfogatóparancs területén.
- 23 Ugyanezen bíróság rámutat arra, hogy az olasz jogban a „rombolás és fosztogatás” bűncselekmény olyan többszörös, jelentős megsemmisülést és megrongálódást eredményező cselekményeket jelent, amelyek nem pusztán kárt okoznak a vagyontárgyak tulajdonosainak, hanem zavarják a köznyugalmat is, veszélyeztetve a polgári élet szabályos folyását. A francia büntetőjog nem bünteti kifejezetten a köznyugalomnak az ingó vagy ingatlan vagyontárgyak tömeges megrongálása révén történő veszélyeztetését. Kizárólag az ilyen vagyontárgyak tulajdonosainak potenciálisan kárt okozó – adott esetben csoportosan elkövetett – rongálással, megsemmisítéssel vagy használhatatlanná tétellel elkövetett lopás minősül bűncselekménynek.
- 24 Bár nem követelmény, hogy a szóban forgó, olasz jog szerinti bűncselekménynek, illetve a francia jogbeli megfelelőjének tényállási elemei megegyezzenek, a köznyugalom megzavarása lényeges elemnek tűnik a bűncselekmény „rongálásnak és fosztogatásnak” való minősítése szempontjából, ily módon a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint a cselekmény kettős büntethetősége feltételének alkalmazása nem olyan nyilvánvaló, hogy az minden észszerű kétséget kizár.
- 25 Abban az esetben, ha a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele nem képezi akadályát KL átadásának, e bíróság szerint felmerülne az a kérdés, hogy az átadás alapjául szolgáló büntetés arányos-e pusztán azon cselekmények tekintetében, amelyek tekintetében e feltétel teljesül.
- 26 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság először is megjegyzi, hogy a 2002/584 kerethatározat nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely lehetővé tenné a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy megtagadja az érintett személy átadását azzal az indokkal, hogy a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetés aránytalannak tűnik azon cselekményekhez képest, amelyek miatt az átadást elrendelték.
- 27 Másodsorban, noha e kerethatározat 5. cikke értelmében az európai elfogatóparancs végrehajtását a végrehajtó tagállam joga ahhoz a feltételhez kötheti, hogy a kibocsátó tagállam jogrendszere olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek lehetővé teszik a kiszabott büntetés felülvizsgálatát, ez csak abban az esetben lenne így, ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetéssel büntethető vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedéssel fenyegetett.

- 28 Ennélfogva, még ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy is véli, hogy komoly problémák állnak fenn az európai elfogatóparancs arányosságát illetően, e hatóság ezen okból nem tagadhatja meg a kibocsátó tagállam által a kiszabott büntetés végrehajtása céljából keresett személy átadásának elrendelését. Ezenkívül – mivel főszabály szerint a kibocsátó igazságügyi hatóság feladata, hogy megvizsgálja az európai elfogatóparancs arányosságát annak kibocsátását megelőzően –, abban az esetben, ha az ilyen elfogatóparancsot olyan egységes bűncselekmény miatt kiszabott büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, amely több cselekményből áll, de amelyek közül csupán néhány minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban, lehetséges, hogy ez az elfogatóparancs a végrehajtásának szakaszában már nem arányos, holott a kibocsátásának szakaszában még az volt.
- 29 E körülmények között, tekintettel azokra az alapvető jogokra és jogelvekre, amelyeket az európai elfogatóparancs keretében a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben tiszteletben kell tartani, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a Charta 49. cikkének (3) bekezdése, amely rögzíti azt az elvet, amely szerint a büntetések súlyossága nem lehet aránytalan a bűncselekményhez mérten, előírja-e a végrehajtó igazságügyi hatósággal szemben, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben egyrészt ezen elfogatóparancsot egy egységes bűncselekmény miatt kiszabott egységes büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, másrészt pedig azon cselekmények egy része, amelyek miatt e büntetést kiszabták, a végrehajtó tagállam joga szerint nem minősül bűncselekménynek.
- 30 E körülmények között a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, hogy a kettős büntethetőség feltétele teljesül egy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben az átadást a köznyugalom megzavarására alkalmas olyan rongálási és fosztogatási cselekményekkel kapcsolatban kérik, amelyeket a kibocsátó államban rombolásnak és fosztogatásnak minősítettek, ha a végrehajtó államban a rongálással, megsemmisítéssel vagy használhatatlanná tétellel elkövetett lopás olyan bűncselekményi tényállása létezik, amelynek nem tényállási eleme a köznyugalom megzavarása?
- 2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, hogy a végrehajtó állam bírósága megtagadhatja a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha megállapítja, hogy az érintett személlyel szemben a kibocsátó állam igazságügyi hatóságai olyan egységes bűncselekmény elkövetése miatt szabták ki a büntetést, amelyre vonatkozóan a vád több rész-cselekményt tartalmaz, és e cselekményeknek csak egy része valósít meg a végrehajtó államban büntetendő bűncselekményt? Különbséget kell-e tenni aszerint, hogy a kibocsátó állam igazságügyi hatóságai e különböző cselekményeket egymástól elválaszthatónak tekintették-e, vagy sem?
- 3) Kötelezi-e [a Charta] 49. cikkének (3) bekezdése a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságát arra, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha azt egyrészt egy egységes bűncselekmény elkövetése miatt kiszabott egyetlen büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, másrészt pedig az átadás – tekintettel arra, hogy egyes rész-cselekmények, amelyek miatt e büntetést kiszabták, nem minősülnek bűncselekménynek a végrehajtó tagállam joga szerint – e cselekményeknek csupán egy része tekintetében lehetséges?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 31 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele teljesül abban a helyzetben, amikor az európai elfogatóparancsot a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekményt képező cselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, amely megköveteli az e tagállamban védett jogi érdek e cselekmények általi megsértését, amennyiben e cselekmények a végrehajtó tagállam joga szerint szintén bűncselekményt képeznek, azonban e bűncselekménynek nem tényállási eleme e védett jogi érdek sérelme.
- 32 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a cselekmény kettős büntethetősége feltétele hatályának megállapításához nemcsak a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének és 4. cikke 1. pontjának kifejezéseit, hanem szöveggörnyezetét és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek azok részét képezik (lásd ebben az értelemben: 2021. január 28-i Spetsializirana prokuratura [Jogokról szóló írásbeli tájékoztató] ítélet, C-649/19, EU:C:2021:75, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Először is, a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének kifejezéseiből kitűnik, hogy a cselekmény kettős büntethetősége feltételének értékelése megköveteli annak vizsgálatát, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó tagállam joga szerint „tényállási elemektől és minősítésüktől függetlenül” bűncselekménynek minősülnek-e. Ezzel összefüggésben e kerethatározatnak az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okaira vonatkozó 4. cikke az 1. pontjában kimondja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az említett kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdésében említett esetek egyikében az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekmény.
- 34 Annak meghatározása érdekében tehát, hogy a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele teljesül-e, szükséges és elégséges, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló cselekmények a végrehajtó tagállam joga szerint is bűncselekménynek minősüljenek. Ebből következik, hogy az nem követelmény, hogy a bűncselekmények mindkét érintett tagállamban azonosak legyenek (lásd analógia útján, a kölcsönös elismerése elvének a büntetőügyekben hozott ítéletekre történő alkalmazása kapcsán: 2017. január 11-i Grundza ítélet, C-289/15, EU:C:2017:4, 34. pont).
- 35 A végrehajtó tagállamban szabályozott bűncselekmény „tényállási [elemeitől] és [minősítésétől] függetlenül” kifejezésből ugyanis világosan kitűnik, hogy nem kell, hogy a kibocsátó és a végrehajtó állam jogának meghatározása szerinti bűncselekmény tényállási elemei, vagy pedig e bűncselekménynek az egyes nemzeti jogok szerinti megnevezése vagy minősítése pontosan egyezzen (lásd analógia útján: 2017. január 11-i Grundza ítélet, C-289/15, EU:C:2017:4, 35. pont).
- 36 Következésképpen a cselekmény kettős büntethetősége feltételének értékelése során annak meghatározása érdekében, hogy fennáll-e az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 1. pontja szerinti oka, a végrehajtó igazságügyi hatóság feladata annak vizsgálata, hogy az ezen európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló bűncselekmény tényállási elemei mint olyanok a végrehajtó

- tagállam jogában is bűncselekménynek minősülne-e, amennyiben ezen utóbbi állam területén követnék el azokat (lásd analógia útján: 2017. január 11-i Grundza ítélet, C-289/15, EU:C:2017:4, 38. pont).
- 37 Másodszer, az a szöveggörnyezet, amelybe a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdése és 4. cikkének 1. pontja illeszkedik, valamint e kerethatározat célkitűzései szintén egy ilyen értelmezés mellett szólnak.
- 38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az említett kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Európai Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 A kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, amint az a 2002/584 kerethatározat (6) preambulumbekzdéséből kitűnik, e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében fejeződik ki, amely kimondja azon szabályt, amelynek értelmében a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 Ebből következően a végrehajtó igazságügyi hatóságok főszabály szerint csakis a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 A 2002/584 kerethatározat által létrehozott átadási mechanizmus alapjául szolgáló kölcsönös elismerés elve többek között ahhoz vezetett, hogy e kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdésében meghatározták azon bűncselekmények listáját, amelyek alapján az érintett személyt európai elfogatóparancs alapján a cselekmény kettős büntethetőségének ellenőrzése nélkül adják át.
- 42 Az e listán nem szereplő bűncselekmények esetében az említett kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdése lehetővé teszi a végrehajtó tagállam számára, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását ahhoz a feltételhez kösse, hogy teljesül a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele.
- 43 E feltétel ugyanezen kerethatározat 4. cikkének 1. pontja értelmében az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okát és így az európai elfogatóparancs végrehajtása elvének főszabálya alól kivételt képez, ennél fogva az európai elfogatóparancs végrehajtása

megtagadása ezen okának alkalmazási körét szigorúan kell értelmezni, az ezen elfogatóparancs végrehajtása megtagadása eseteinek korlátozása érdekében (lásd analógia útján: 2017. január 11-i Grundza ítélet, C-289/15, EU:C:2017:4, 46. pont).

- 44 Következésképpen a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 1. pontja azt a hatáskört ruházza a végrehajtó hatóságra, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele nem teljesül, e rendelkezést – mivel az e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében kimondott kölcsönös elismerés elve alóli eltérést engedő szabályokat ír elő – nem lehet úgy értelmezni, mint amely a jelen ítélet 38–40. pontjában felidézett azon cél semlegesítéséhez vezet, amely a tagállamok igazságügyi hatóságai közötti átadások megkönnyítésére és meggyorsítására irányul, azon kölcsönös bizalomra tekintettel, amelynek fenn kell állnia közöttük (lásd analógia útján: 2020. szeptember 24-i Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof [A specialitás elve] ítélet, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 45 Márpedig sértené az átadási eljárás hatékonyságát a cselekmény kettős büntethetősége feltételének olyan értelmezése, amely szerint e feltétel megköveteli, hogy a kibocsátó tagállam joga szerinti bűncselekmény tényállási elemei és a végrehajtó tagállam joga szerinti bűncselekmény tényállási elemei, valamint az e két tagállam joga által védett jogi érdekek tökéletesen egyezzenek.
- 46 Tekintettel ugyanis arra, hogy uniós szinten a büntetőjog területén csupán minimális harmonizációra került sor, az ilyen tökéletes egyezés számos bűncselekmény esetében hiányozhat. Az előző pontban felvázolt értelmezés következtésképpen jelentősen korlátozná azokat a helyzeteket, amelyekben teljesülhetne a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele, veszélyeztetve ezzel a 2002/584 kerethatározat által megvalósítani kívánt célkitűzést.
- 47 Ezenfelül ennek következményeként egy ilyen értelmezés az arra irányuló célkitűzést is sértené, hogy felvegyék a küzdelmet az olyan keresett személy büntetlensége ellen, aki más állam területén tartózkodik, mint ahol a bűncselekményt követett el, ami emellett a 2002/584 kerethatározat célkitűzését is képezi (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 48 A cselekmény kettős büntethetősége feltételének olyan értelmezése ugyanis, amely szerint e feltétel megköveteli, hogy azon védett jogi érdek, amelynek megsértése a kibocsátó tagállam joga szerint a bűncselekmény tényállási eleme, a végrehajtó tagállam joga szerint is a bűncselekmény tényállási elemét képezze, az érintett személy európai elfogatóparancs végrehajtásaként történő átadásának megtagadásához vezethetne még akkor is, ha e személyt a kibocsátó tagállam joga szerint elítélték, és azok a cselekmények, amelyek miatt ezen európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó tagállam joga szerint bűncselekménynek minősülnek.
- 49 Következésképpen a cselekmény kettős büntethetősége feltételének alkalmazása nem követelheti meg annak végrehajtó igazságügyi hatóság általi vizsgálatát, hogy a kibocsátó tagállam joga által védett jogi érdek sérelme a végrehajtó tagállam joga szerint is a bűncselekmény tényállási elemét képezi-e.
- 50 Következésképpen nincs jelentősége annak, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló cselekmények a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekményt képeznek, amely megköveteli, hogy e cselekmények alkalmasak legyenek az e tagállam joga által védett valamely

jogi érdek veszélyeztetésére – mint a jelen esetben a köznyugalom megzavarására –, jöllehet ez az elem a végrehajtó tagállam joga szerint nem szükséges ahhoz, hogy ugyanezen cselekmények bűncselekménynek minősüljenek.

- 51 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele teljesül abban a helyzetben, amikor az európai elfogatóparancsot a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekményt képező cselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, amely megköveteli az e tagállamban védett jogi érdek e cselekmények általi sérelmét, amennyiben e cselekmények a végrehajtó tagállam joga szerint szintén bűncselekményt képeznek, azonban e bűncselekménynek nem tényállási eleme e védett jogi érdek sérelme.

A második és a harmadik kérdéstről

- 52 Együttesen vizsgálendő második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját a Charta 49. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben e büntetést a kibocsátó tagállamban több olyan cselekményből álló egységes bűncselekmény keresett személy általi elkövetése miatt szabták ki, amelyeknek csupán egy része minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban.
- 53 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdése és 4. cikkének 1. pontja nem rendelkezik kifejezetten az európai elfogatóparancs végrehajtásának azon okból való megtagadásáról, hogy a kibocsátó tagállamban az európai elfogatóparancs kibocsátását alátámasztó egységes bűncselekmény alapjául szolgáló cselekményeknek csupán egy része minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállam joga szerint.
- 54 E körülmények között figyelembe kell venni e rendelkezések hátterét, valamint a 2002/584 kerethatározat célkitűzéseit.
- 55 Először is az első kérdésre adott válaszból következik, hogy a cselekmény kettős büntethetősége feltételének értékelése szempontjából nem releváns, hogy azokat a cselekményeket, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a kibocsátó tagállam joga szerint egységes bűncselekménynek minősítették.
- 56 Amint ugyanis a jelen ítélet 51. pontjából kitűnik, ez az értékelés annak meghatározására korlátozódik, hogy abban az esetben, ha az érintett cselekmények a végrehajtó tagállam területén valósultak volna meg, e cselekmények a végrehajtó tagállam joga szerint is bűncselekménynek minősültek volna-e, függetlenül e bűncselekmény tényállási elemeitől és a kibocsátó tagállambeli minősítéstől.
- 57 Másodsor, ami azt a kérdést illeti, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását azon körülmény alapján, hogy az említett cselekményeknek csupán egy része minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállam joga szerint, emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítélet 43. pontjában szerepel – a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele az európai elfogatóparancs végrehajtása

- megtagadásának az e kerethatározat 4. cikkében felsorolt azon mérlegelhető okai közé tartozik, amelyeket az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadása eseteinek korlátozása érdekében szigorúan kell értelmezni.
- 58 Következésképpen, amint arra a főtanácsnok az indítványának 55. pontjában lényegében rámutatott, az a körülmény, hogy a kibocsátó tagállamban a bűncselekményt alkotó cselekményeknek csupán egy része képez szintén bűncselekményt a végrehajtó tagállam joga szerint, nem teheti lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, mivel ez kiterjesztené a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 1. pontjában említett okát a cselekményeknek a végrehajtó tagállam joga szerint bűncselekménynek minősülő, és így az ezen ok hatálya alá nem tartozó részére is.
- 59 Ezt az értelmezést támasztja alá e kerethatározat felépítése is.
- 60 Feltételezve ugyanis, hogy a jelen ítélet 58. pontjában említett körülmény fennállása esetén az átadás ahhoz a feltételhez kötött, hogy az érintett személyre a kibocsátó tagállamban ne szabjanak ki büntetést a cselekmények azon része tekintetében, amely a végrehajtó tagállamban nem minősül bűncselekménynek, rá kell mutatni arra, hogy ilyen feltétel nem szerepel a 2002/584 kerethatározat 5. cikkében. Márpedig a Bíróság több ízben kimondta, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása kizárólag az ezen 5. cikkben kimerítő jelleggel meghatározott feltételek valamelyikétől tehető függővé (lásd ebben az értelemben: 2020. március 3-i X [Európai elfogatóparancs – Kettős büntethetőség] ítélet, C-717/18, EU:C:2020:142, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 61 A 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének és 4. cikke 1. pontjának a jelen ítélet előző pontjaiban szereplő értelmezését egyébiránt megerősíti a 2002/584 kerethatározat által követett, az ezen ítélet 38–40. és 47. pontjában felhívott célok – vagyis egyrészt a tagállamok igazságügyi hatóságai közötti átadások megkönnyítésére és meggyorsítására irányuló cél, tekintettel azon nagy fokú bizalomra, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia, másrészt pedig annak megakadályozása, hogy az a keresett személy, aki más államban tartózkodik, mint ahol állítólagosan bűncselekményt követett el, elkerülje a büntetését – elemzése is.
- 62 Amint arra a francia kormány az írásbeli észrevételeiben lényegében hivatkozik, a cselekmény kettős büntethetősége feltételének olyan értelmezése, amely szerint az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadható azon az alapon, hogy a kibocsátó tagállamban büntetendő cselekmények egy része nem minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban, akadályozná az érintett személy tényleges átadását, és e személy büntetlenségét eredményezné az érintett cselekmények egésze tekintetében. Ez az értelmezés ugyanis az átadás megtagadásához vezetne még akkor is, ha e cselekmények egy része eleget tesz e feltételnek.
- 63 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele teljesül akkor, ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, jóllehet e büntetést a kibocsátó tagállamban olyan egységes bűncselekmény elkövetése miatt szabták ki a keresett személlyel szemben, amely több olyan cselekményből áll, amelyeknek csupán egy része minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban.
- 64 Ez az értelmezés emellett a bűncselekmények és büntetések arányosságának a Charta 49. cikke (3) bekezdésében előírt elvének is megfelel, amely rendelkezésre a kérdést előterjesztő bíróság kérdései vonatkoznak.

- 65 Egyrészt ugyanis a 2002/584 kerethatározat által létrehozott rendszerben a bűncselekmények és büntetések arányossága elvének tiszteletben tartását a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságai biztosítják. A Bíróság kimondta, hogy azon személy jogai tiszteletben tartásának biztosítása, akinek az átadását kérték, elsősorban a kibocsátó tagállam felelőssége (2018. január 23-i Piotrowski ítélet, C-367/16, EU:C:2018:27, 50. pont; 2018. december 6-i IK [Mellékbüntetés végrehajtása] ítélet, C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, 66. pont).
- 66 Másrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 63. pontjában rámutatott, a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetés esetlegesen aránytalan jellege nem szerepel az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező és mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében foglalt okai között.
- 67 Ezenkívül a jelen ítélet 36. pontjából kitűnik, hogy a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele kizárólag annak vizsgálatát foglalja magában, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátását alátámasztó bűncselekmény tényállási elemei mint olyanok a végrehajtó tagállam joga szerint szintén bűncselekménynek minősülnek-e abban az esetben, ha azokat az utóbbi területén követnék el.
- 68 Ennélfogva e feltétel értékelése keretében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak nem feladata a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetésnek a Charta 49. cikkének (3) bekezdésére tekintettel történő vizsgálata.
- 69 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját a Charta 49. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben e büntetést a kibocsátó tagállamban több olyan cselekményből álló egységes bűncselekmény keresett személy általi elkövetése miatt szabták ki, amelyeknek csupán egy része minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban.

A költségekről

- 70 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a cselekmény kettős büntethetőségének feltétele teljesül abban a helyzetben, amikor az európai elfogatóparancsot a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekményt képező cselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, amely megköveteli az e tagállamban védett jogi érdek e cselekmények általi sérelmét, amennyiben e cselekmények a végrehajtó tagállam joga szerint szintén bűncselekményt képeznek, azonban e bűncselekménynek nem tényállási eleme e védett jogi érdek sérelme.**

- 2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját a Charta 49. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben e büntetést a kibocsátó tagállamban több olyan cselekményből álló egységes bűncselekmény keresett személy általi elkövetése miatt szabták ki, amelyeknek csupán egy része minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban.

Aláírások